SUBMITTED BY
Irmgard

ON
16.09.2015

★ ★ ★ ★ ★
Keine Stimmen

Atbildes uz bieži uzdotajiem jautājumiem

1. darbnīca par rakstu „Evaņģelizācija... tieši tev”

Kāpēc Dievs pieļauj ciešanas?

Kā izskaidrot atšķirību no islāma?

Vai Dievs ir vajadzīgs, ja dabas likumus un dzīvi var izskaidrot ar evolūciju?

Vai ticība Dievam ir domāta vājajiem?

Dievs un cilvēces ciešanas

Mēs, kristieši, bieži vien esam tendēti uz jautājumiem, it īpaši, ja tie ir provokatīvi, atbildēt ar argumentiem. Taču mēs aizmirstam, ka vienam un tam pašam jautājumam var būt dažādi iemesli! Vispirms ir jānoskaidro, vai jautājuma pamatā ir personīgi vai vispārīgi motīvi. Abi motīvi ir jāuztver nopietni, taču uz tiem jāatbild atšķirīgi! Abos gadījumos ir ļoti noderīgi vispirms noskaidrot, kāpēc šis jautājums tiek uzdots. Uzdodiet jautājumus (piemērus skatiet brošūrā „Atbildes uz bieži uzdotajiem jautājumiem”, ko izdevusi organizācija „Campus for Christ”)!

Mūsdienās cilvēki, vismaz Šveicē, nestāv pie krusta. Mūsu valstī starp cilvēkiem un krustu atrodas baznīcas kultūras grāvis un dažas sienas, kas simbolizē jautājumus, šaubas un argumentus, kurus Apgaismības laikmets ir iepotējis attiecībā uz Bībeles Dievu.

Šīs sienas var kalpot kā barjera starp cilvēkiem un krustu

Šīs sienas var kļūt ārkārtīgi cietas, ja mēs neizturamies pret cilvēkiem ar mīlestību un neuzņemam viņu jautājumus nopietni. Piemēram, cilvēkus, kuri ir pārliecināti par evolūcijas teoriju, pārāk bieži norobežo ar argumentu: „Ja tu gribi celties no pērtiķiem, tā ir tava lieta – bet es neceļos no pērtiķiem!” Tas, kā šāds izteikums var ietekmēt dziļdomīgu cilvēku, kurš kādā mērā ir kļuvis zinošs dabaszinātņu jomā, noteikti nav īpaši labvēlīgi turpmākai sarunai par ticību.

Svarīgi principi

Trīs lietas, kas jāpatur prātā, kad mēs turpināsim atbildēt uz jautājumiem.

Nevienu no visgrūtākajiem jautājumiem nevar atbildēt pilnībā. Taču tas mums nav jāuztraucas, jo mūsu uzdevums ir ar Svētā Gara palīdzību un gudrību palīdzēt cilvēkiem nojaukt sienas tik daudz, lai būtu iespējams spert ticības soli pāri atlikušajai sienas daļai. Pāri sienai – pretī krustam! Šis solis nav mūsu atbildība, bet to var pilnībā atstāt Svētā Gara darbā – attiecīgi, šis lēmums ir paša cilvēka ziņā.

Katrai sarunai ir spēkā šis princips: pretinieks**nav** cilvēks, kur s ar atšķirīgu viedokli, bet cīņa norisinās garīgajā līmenī! Lūgšanu nedrīkst atstāt novārtā nekādā gadījumā, neatkarīgi no tā, cik labi ir argumenti!

Jebkurā gadījumā cilvēkam jāpieiet ar mīlestību un**jācenšas** iegūt viņa draudzību: draudzības evaņģelizācija! Iegūt cilvēkus kā draugus ar Jēzus mīlestību, parādīt viņiem Jēzus mīlestības paraugu un tuvināt viņus evaņģēlijam – tā ir draudzības evaņģelizācija. Šādās attiecībās pat spraigai diskusijai, kurā tu cilvēku nedaudz izaicini, ir sava vieta! Bailes zaudēt draugus šā iemesla dēļ ir saprotamas, bet tās noteikti jāatstāj pie krusta!

Bez centības nav balvas!

Pārāk bieži mēs strīdamies, balstoties uz „no dzirdēta" zināšanām – par citām reliģijām, zinātni un zināmā mērā pat par pašu ticību Jēzum un Dieva Vārdam! Mums trūkst pamatzināšanu, pamata, ar kuru neviens zemestrīcis pasaulē nevarētu sagraut ticības namu.

Lai iegūtu nepieciešamās zināšanas un pieredzi, nav nekā cita kā vien „smags darbs"! Lasīt un pētīt Bībeli, lūgšanā nodot jautājumus Dieva rokās, lasīt grāmatas, apspriest jautājumus ar cilvēkiem, kuriem ir atšķirīgi un līdzīgi uzskati, utt. Tas ir tā vērts vienkārši tāpēc, ka tu tuvinies brīdim, kad sāksi skatīt pasauli caur Dieva acīm, jo mēs tik ļoti paļaujamies uz Viņa gudrību. Turklāt, piemēram, pētot citas reliģijas, tu redzi, ka jums ir kaut kas kopīgs. Sarunas sākšana ar līdzībām ir daudz produktīvāka, jo caur līdzībām tu vari nonākt pie atšķirībām un tad tās pamatot.

Trīs galvenās jautājumu grupas

Ir trīs galvenās jautājumu grupas, kas cilvēkiem rodas saistībā ar ticību Dievam:

1. 1. Dievs un cilvēces ciešanas
2. 2. Reliģijas un Bībeles ticamība
3. 3. Radīšana vai evolūcija

1. Dievs un cilvēces ciešanas
Provokatīvi jautājumi un apgalvojumi

- Vai var pastāvēt mīlošs Dievs, ja pastāv ļaunums un ciešanas?
- Vai mīlošs Dievs kādreiz mocītu cilvēkus ellē?
- Kur ir Dievs, kad mirst nevainīgi bērni (karā, slimību dēļ, bada dēļ)?
  Vai nu Dievs nav pilnīgi LABS, vai arī nav pilnīgi VISVARENS – ja Viņš būtu abas lietas, pasaulē nebūtu ciešanu!

Tie, iespējams, ir visbiežāk uzdotie jautājumi, jo ikviens kādā brīdī personīgi saskaras ar ciešanām! Turklāt „ciešanas" ir arī visbiežāk izvirzītais iebildums pret kristīgo ticību. Šeit ir daži pieejas veidi, kā atbildēt uz šiem jautājumiem.

||

Cilvēka brīvā griba

„Bez brīvības nav mīlestības – brīvība ir mīlestības cena! Tā kā Dievs vēlas mīlestību, Viņš vēlas brīvību, pat ja brīvībā pastāv iespēja to ļaunprātīgi izmantot un tādējādi nodarīt ciešanas citiem." J.B.Brantschen (14)

Iedomājieties pilnīgi taisnīgu pasauli, kurā vispār nav ciešanu. Šajā iedomātajā pasaulē arī morāle būtu jāievēro saskaņā ar nemainīgiem likumiem, tāpat kā mūsu dabas likumi. Sods par nepareizu rīcību izpaustos kā fiziskas sāpes. Ja jūs iebāztu roku liesmās, jūs tiktu nekavējoties „sodīts" ar brīdinošām sāpēm. Taisnīga un godīga pasaule sodītu grēku tikpat droši un ātri. Šī pasaule būtu taisnīga un loģiska – ikviens zinātu, ko Dievs gaida. Tādējādi nebūtu patiesas brīvības. Visi cilvēki rīkotos pareizi, jo no tā gūtu labumu. Jebkura rīcība, lai cik laba tā arī būtu, tiktu nekavējoties

aptraipīta ar mūsu savtīgajiem motīviem. Turklāt cilvēkiem būtu neiespējami brīvi mīlēt Dievu un tādējādi būt Viņam paklausīgiem. Šis uzskats ir ļoti sens: Sātans pārmeta Dievam, ka Ījabs mīlēja Dievu tikai tāpēc, ka Viņš viņu „uzpirka" ar svētībām un bagātību, tādējādi apgalvojot, ka Dievs nav mīlējams pats par sevi.

Brīvprātīga mīlestība Dievam ir tik svarīga, ka Viņš pieļauj visus uzbrukumus Ījabam un pat samierinās ar to, ka mūsu pasaule ir kļuvusi tāda, kādu mēs to redzam šodien. Lai ilustrētu šo mīlestību, Bībele izmanto līgavaiņa un līgavas tēlu, kuri brīvi mīl viens otru. Tomēr iedomātajā pasaulē Jēzus būtu līgavainis, bet baznīca – mīļākā: mīļākā tiek lutināta, uzpirkta un ieslodzīta mīļotāja gūstā!

Filips Jancejs izmanto šādu tēlu, lai ilustrētu to, ko Dievs vēlas mums:

„Tēvs, kurš vēlas pasargāt savu mīļoto meitiņu no jebkādas sāpes, varētu neļaut viņai iemācīties staigāt. Galu galā, viņa taču varētu nokrist! Tāpēc viņš visu laiku nēsā viņu rokās. Laika gaitā šis izlutinātais bērns kļūtu par pilnīgi bezdzīvīgu būtni, nespējīgu staigāt un pilnībā atkarīgu no sava tēva.

Dievs radīja cilvēku pēc sava tēla. Brīvprātīgas mīlestības dēļ Viņš cilvēkam piešķir brīvo gribu, apzinoties, ka pastāv iespēja, ka cilvēki novērsīsies no Dieva. Ja pieņemam, ka Dievs ir viszinošs, t. i., zina pagātni, tagadni un nākotni, tad Dievs jau brīdī, kad Viņš radīja cilvēku, zināja, kā izvērsīsies visa „STĀSTS". Dievs arī eņģeļus radīja ar brīvo gribu, citādi Lucifers (kerubs) nevarētu sacelties pret Dievu, vēloties nostāties augstāk par Viņu. Dievs arī novietoja Zināšanu koku starp labo un ļauno Ēdenē, apzinoties, ka, ņemot vērā cilvēka brīvo gribu, pastāv iespēja, ka no aizliegtā koka varētu tikt ēsts.

Tagad ir skaidrs arī tas, ka cilvēkiem nav iespējams saņemt no Dieva to, ko viņi uzskata par „ideālu" pasauli, bet tajā pašā laikā nevēlēties nekādu saistību ar Dievu, nemaz nerunājot par personīgām (mīlestības) attiecībām!

||

Cilvēka grēkā krišana

Apēdot augli no aizliegtā labā un ļaunā atziņas koka, Ādams un Ieva kļuva grēcīgi un bija spiesti pamest paradīzi, jo Dievs ir pilnīgi bezgrēcīgs! Cilvēks un visa radība (1. Moz. 3, 14–18) tika sodīti un kopš tā laika gaidīja atpestīšanu (Rom. 8, 19–23), kas tika piepildīta Jēzū. Tātad cilvēks ļaunprātīgi izmantoja savu brīvību, un to var vienkāršoti izteikt, sakot, ka cilvēks ar grēku (gr. Harmatia = „mērķa neievērošana" vai, citiem vārdiem sakot, „atdalīšanās no Dieva") ieveda pasaulē visas ciešanas. To, ka mēs dzīvojam grēcīgā pasaulē, apraksta Jesaja 64:5: „Mēs visi esam aptraipīti ar netaisnību; pat mūsu vislabākie darbi ir tikpat netīri kā netīrs apģērbs." Daži cilvēki joprojām turas pie senā uzskata, ka ikviens, kurš dara labu, saņems labu, un ikviens, kurš dara ļaunu, tiks sodīts. Ka tā nav, ir rakstīts Ījaba grāmatā 42:6, kad Dievs pārmesta Elihu. Bībelē droši vien ir gadījumi, kad Dieva sods nāca indivīdu grēku dēļ, taču ne visas ciešanas var būt tiešs personīgā grēka rezultāts. Pēteris nošķir ciešanas, kas rodas personīgā grēka dēļ (1. Pētera 2:20a), ciešanas, kurām nav nekāda sakara ar mūsu grēku (1. Pētera 2:19), un iespēju darīt labu un ciest (par to) (1. Pētera 2:20b).

Ciešanas pastāv gan globālā, gan kopienas, gan personīgā līmenī. Lielākā daļa no šīm ciešanām ir saistīta ar grēku, proti, ar cilvēku grēcīgām vai kļūdainām darbībām. Bībelē ir daudz piemēru: amalekieši, Sodoma un Gomora, kā arī Izraēla tieši pirms tās aizvešanas uz Asīriju. Tie bija cilvēki, kuri darīja nežēlīgas lietas, piemēram, upurēja cilvēkus, rīkoja mežonīgas orģijas utt., kas nepatīk Dievam. Kari un katastrofas nebija vienkārši nevainīgu cilvēku genocīds – Dievs izmantoja savu tautu kā savus tiesas izpildītājus!

Bet kā ir ar pārējām ciešanām, kas nav tieši saistītas ar grēku?

Tātad Dievs brīvās gribas dēļ atstāja atvērtu iespēju, ka ļaunums var notikt. Varētu teikt, ka ļaunums rodas, kad cilvēki izvēlas darīt ļaunu – rezultātā rodas ciešanas. Tomēr tādēļ nevar teikt, ka Dievs radīja ļaunumu!

Bībelē ciešanu tēma netiek aplūkota sistemātiski un filozofiski. Bībele ir praktiska grāmata. Tomēr tajā ir atrodami daži apgalvojumi:

1. Mozus grāmata 1–2: Ciešanas nav daļa no Dieva sākotnējās radītās kārtības. Pirms cilvēks sacēlās pret Dievu, pasaulē nebija ciešanu.

Atklāsmes grāmata 21: Kad Dievs radīs jaunas debesis un jaunu zemi, ciešanu vairs nebūs. Tātad nav Dieva griba, lai cilvēki ciestu, bet Dievs pieļauj ciešanas.

||

Dieva viszināšana pret cilvēka ierobežotību

Ja nedaudz vispārīgi aplūkojam Bībelē aprakstītos patiesos notikumus, var skaidri saskatīt Dieva roku. Mums ir privilēģija, ka Dieva Vārds sniedz mums tik spēcīgu ieskatu tajā, ko Dievs dara! Tagad rodas jautājums – kādas tiesības mums ir vainot Radītāju par to, ko mēs vienkārši nesaprotam!

Filips Jancejs (2) plaši apspriež Joba grāmatu un secina, ka tā patiesībā neatbild uz jautājumu „kāpēc", bet drīzāk runā par to, kā tikt galā ar ciešanām. Tā ir grāmata par ticību Dievam. Pirmajos divos nodaļās Dievs ļauj mums ielūkoties aiz aizkara, taču Jobs par „derību starp Lucifēru un Dievu" uzzināja tikai pašās beigās! Visvairāk pārsteidz tas, ka, lai gan 36 nodaļās tiek runāts par ciešanām, Dievs neatbild uz „ciešanu jautājumu", bet īsā veidā saka Jābam: „Kamēr TU neizpratīsi nedaudz labāk, kā uzturēt fizisko visumu darbībā, nestāsti man, kā rīkoties ar morālo visumu." Dievs apraksta savu varenību, visvarenību un viszinību Joba grāmatas 38.–41. nodaļā, bet nākamajā nodaļā piekrīt Jobam, ka viņa draugi savās runās kļūdījās!

Runājot par kļūdām. Vecajā Derībā ir daži stāsti par tām, piemēram, par Salamana daudzajām sievām, laulības pārkāpšanu, noteiktiem kariem, apmeklējumiem pie gaišreģa utt. Tas, ka šīs sliktās lietas ir minētas Bībelē, nenozīmē, ka Dievs tās apstiprina!

||

Ciešanas var mums nākt par labu

Filips Jancejs ļoti sīki apraksta, ka sāpes kā ciešanu cēlonis būtībā ir pozitīva lieta. Spitālīgiem vairs nav sāpju sajūtas, un viņi neapzināti sakropļo sevi, piemēram, pārāk tuvu pieliekot roku pie uguns. Bez medicīniskas ārstēšanas ekstremitātes ļoti ātri sapūst. Tātad sāpes ir ļoti noderīga brīdinājuma sistēma. Sāpes liek mums nekavējoties atvilkt roku. Starp citu, tās pašas šūnas, kas pārraida sāpes, pārraida arī maigu, romantisku glāstu. Fascinējoši! Arī pasaules ciešanas (sāpes) var uzskatīt par brīdinājuma signālu, ka ar pasauli kaut kas nav kārtībā.

Kad ciešanas skar tevi personīgi:

Kad ciešanas skar tevi personīgi, noteikti rodas jautājums: „Kāpēc tieši es? Kāpēc tas notika tieši ar mani?" Bieži vien tikai smagās ciešanās cilvēki sāk domāt par Dievu, nāvi un dzīves jēgu! Arī kristiešiem smagas bēdas nozīmē pārbaudīt savu sirdi, lai redzētu, vai kādā dzīves jomā ir nepieciešama nožēla. Tomēr, skaidrojot ciešanas, it īpaši citu cilvēku ciešanas, ir nepieciešama vislielākā piesardzība! Tādējādi ciešanas bieži vien kļūst par Dieva megafonu, lai cilvēki beidzot sāktu domāt par Dievu.

Filips Jancejs (1) lielu daļu savas grāmatas veltī jautājumam, kā sastapties ar cilvēkiem, kuri piedzīvo ciešanas, un kā pašiem tikt galā ar ciešanām. Mūsu reakcija, sastopoties ar ciešanām, var būt ārkārtīgi izšķiroša attiecībā uz nākamo dzīvi – vai nu cilvēks kļūst rūgts, vai arī viņa ticība ievērojami pieaug, vai pat tiek atbrīvots no ciešanām!

||

Cīņa ar ciešanām

„Viena bruņurupucis saka otrai: „Dažreiz man gribas jautāt, kāpēc Dievs pieļauj nabadzību, badu un netaisnību, ja Viņš varētu kaut ko darīt, lai to novērstu.”

Un otra bruņurupucis atbild: „Es baidos, ka Dievs varētu man uzdot to pašu jautājumu.”

Interesanti, ka tādi pārmetumi kā „Kāpēc Dievs pieļauj visu šo badu pasaulē?” bieži vien nāk no cilvēkiem, kuri paši neatrodas šādā situācijā! Tieši šie cilvēki faktiski varētu kaut ko darīt šajā sakarā, vai pat parasti darīt vairāk, nekā tas notiek patiesībā!

Jēzus ir izgājis cauri pasaules ciešanām. Jēzus ir klāt, Viņš ir blakus mums mūsu dzīves visdziļākajās dziļumos. Vai mēs esam salauzti? Viņš tika izcepts kā maize mūsu labā. Vai citi mūs nicina? Viņš ir ticis nicināts. Jēzus pazīst sāpes, ciešanas, skumjas un nāvi. Jēzus pat mainīja nāves jēdzienu! Katra pasaules asara ir arī Viņa asara. Jēzus cīnījās pret ciešanām ar visiem Saviem brīnumiem. Šis Jēzus aicināja mūs, kristiešus, rīkoties saskaņā ar Viņa piemēru. Visā Bībelē var pamanīt kaut ko: Dievs izmanto cilvēkus, lai veidotu Savu valstību. Viņš, iespējams, varētu to visu uzticēt arī eņģeļiem. Dieva plāns paredz, ka cilvēki ar Svētā Gara palīdzību un spēku nes Viņa mīlestību pasaulē vārdos un darbos! Tas, protams, cilvēkam ir iespējams tikai tad, ja Dievs ar Savu mīlestību un žēlastību spēr pirmo soli pretim cilvēkam.

Nav noslēpums, ka pasaule ražo pietiekami daudz pārtikas, lai pabarotu ikvienu cilvēku pasaulē. Problēma ir cilvēkos!

Piemērs

Tagad mēģiniet atbildēt uz viens otra provokatīvajiem jautājumiem (komandā, draugu lokā, ģimenē), izmantojot minētos argumentus. Darot to, pēc iespējas biežāk izmantojiet Bībeli!

||

Reliģijas un Bībeles ticamība

Provokatīvi jautājumi un apgalvojumi

- Galu galā, vai katra reliģija neved pie viena un tā paša Dieva?
- Apgalvot, ka Jēzus ir vienīgais ceļš, ir tīra augstprātība!
- Bībele sākotnēji tika nodota mutiski, vēlāk pierakstīta, un, visbeidzot, tās eksemplāros tika veikti labojumi – noteikti tika mainītas visdažādākās lietas!
- Vai reliģiskie pārstāvji nevar vienkārši atstāt viens otru mierā? Galu galā, jūs varat mācīties viens no otra, nevis cīnīties viens pret otru!
- Kā krusta karus var saskaņot ar kristīgo mīlestību (baznīcas vēsture ir pilna ar vardarbību un apspiešanu)?

||

Vai Bībele ir Dieva Vārds?

Džoša Makdauela (Josh McDowell) grāmatā „Ticības fakti” (5) var atrast ļoti detalizētu atbildi uz jautājumu par to, kā radās Bībele – obligāta lasāmviela ikvienam, kurš vēlas atrast argumentus par šo tēmu!

Ābrahama laikā Bībele netika nodota tālāk tikai mutiski, bet jau tolaik pastāvēja klīno raksts.

Ir pierādīts, ka Mozus laikā rakstīt varēja uz akmens plāksnēm un papirusa. Vēlāk sāka izmantot pergamentu.

Tā kā visi šie materiāli nevar izturēt 3000 gadu ilgu laiku, pilnībā neiedzeltenojot, katrā laikmetā pastāvēja sava veida profesionāla nodarbe, kas bija atbildīga par tekstu pārrakstīšanu.

- Apmēram 200. gadā pirms Kristus tika apkopots Vecais Testaments, proti, rakstveži apvienoja daudzos rakstus vienā krājumā. Tika pieņemts lēmums arī par Jauno Derību – par to, kas tajā iekļaujams. Šoreiz to darīja tā laika baznīcas tēvi (200–400. gads p.m.ē.). Tas bija nepieciešams, lai neko nevarētu ne pievienot, ne izņemt no Dieva Vārda.
- Vecāko gandrīz pilnīgo Bībeli var atrast Londonas Britu bibliotēkā. „Aleksandrijas kodekss", kas rakstīts ap 400. gadu p.m.ē. – tas ir, pirms Muhameds nāca pasaulē!
- Vērtīgākais atradums ir Nāves jūras pergamenti, kas tika pārrakstīti laika posmā no 200. gada pirms Kristus līdz 100. gadam pēc Kristus. Ir atklātas arī daudzas ārpusbībeliskas grāmatas, kas sniedz ieskatu reliģiskajā mijiedarbībā. Šie pergamenti atbilst pirmajam pilnīgajam Vecajam Testamentam no 900. gada pēc Kristus.

Daudzi vēsturiski pierādījumi apstiprina Bībeles uzticamību – lai minētu tikai dažus:

- Karaliskās pēctecības un Bībelē minēto pilsētu pastāvēšana (kas pārliecinoši saskan ar arheoloģiskajiem atradumiem)
- Jeriko (visi mūri sabruka uz āru, ko apstiprina izrakumi — parasti mūri sabrūk uz iekšu!)
- Plūdi
- Ābrahama cilšu pēctecība
- Jēkaba ģimenes ierašanās Ēģiptē un Jāzepa kaps
- Asīriešu iebrukums un babiloniešu gūsts

Ja jūs labi pārzināt Bībeles izcelsmi (to 1500 gadu laikā sarakstījuši 40 autori), arguments, ka Vecās Derības pravietojumi ir piepildījušies Jaunajā Derībā, ir ļoti pārliecinošs! Ar Nāves jūras pergamentu palīdzību mēs varam pierādīt, ka pravietojumi nekādi nevarēja tikt vēlāk pārrakstīti.

Arī attiecībā uz Jauno Derību var atrast daudz ārpusbībelisku liecību par notikumu autentiskumu (Lee Strobel / Josh McDowell). Īpaši attiecībā uz Jēzu ir daudz ārpusbībelisku avotu, kas par viņu rakstījuši. Piemēram, Tacits, 1. gadsimta romietis, kurš tiek uzskatīts par vienu no visprecīzākajiem senās pasaules vēsturniekiem, ebrejs Jūzeps Flāvijs (90. gads p.m.ē.) vai vēl viens romietis vārdā Tallus (52. gads p.m.ē.).

Ņemot vērā visus šos argumentus, var vai nu ticēt, ka Bībele ir patiesa, vai arī neticēt. Ja cilvēks tic, ka Bībele ir Dieva vārds, un ir pārliecināts par šīs tradīcijas autentiskumu, tad nav vietas nevienai citai reliģijai, jo Jēzus izvirza absolūtu prasību: „Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība; neviens nenāk pie Tēva, kā vien caur mani" (Jāņa 14:6)!

||

Galvenās atšķirības no citām reliģijām

Galvenā atšķirība starp ticību Bībelei un ticību citām reliģijām ir tā, ka mums ir pestīšana caur Jēzus nāvi un mēs nevaram sevi izpirkt ar labajiem darbiem. Mēs esam dārgi nopirkti (1. Kor. 6:20).

Jēzus, atšķirībā no „reliģiju dibinātājiem", ir vienīgais, kurš apgalvo, ka ir Dievs. Visi pārējie bija vienkārši skolotāji vai pravieši, kuru kapi, starp citu, arī nav tukši!

||

Ko māca islāms

māca?

No visām reliģijām, sektām un atšķirīgajām grupām salīdzinājumam jāizvēlas islāms, jo islāmā mēs sastopamies ar daudziem argumentiem.

Muhameds dzimis 570. gadā pēc Kristus un 25 gadu vecumā apprecējās ar bagātu atraitni. Muhamedam vairs nebija jāstrādā, un viņam bija vairāk laika meditācijai. Mekā valdīja politeisms (ticība daudziem dieviem), un Muhameds nonāca pie pārliecības, ka pastāv viens Dievs, iespējams, to ietekmēja tur dzīvojošie ebreji un kristieši. 40 gadu vecumā, pēc viņa paša teiktā, viņš saņēma pirmo atklāsmi no eņģeļa Gabriēla un pārliecinājās, ka ir pravietis.

Musulmaņi tic, ka Muhameds ir pēdējais un tādējādi vissvarīgākais pravietis — visi pārējie Bībelē minētie pravieši (Ādams, Ābrahams, Dāvids un pat Jēzus, lai gan viņu uzskata tikai par pravieti) tiek atzīti. Ja rodas kādas pretrunas, spēkā ir tas, ko teicis Muhameds.

Islāmā pastāv arī dažādas atzari, tomēr visiem musulmaņiem ir kopīgs šāds uzskats:

- Viņi tic vienam Dievam (Allaham)
- Viņi tic eņģeļiem (Gabrielam, kurš atnesa Korānu, un diviem eņģeļiem, kas seko katram cilvēkam: viens pieraksta labos darbus, otrs – sliktos)
- Viņi tic svētajām grāmatām: viena tika dota Mozum (Mozus piecas grāmatas – „Tora"), viena Dāvidam (Psalmi – „Zabur"), viena Jēzum (Evaņģēliji – „Injil") un pēdējā – Muhamedam – Korāns.
- Kā jau minēts, viņi tic praviešiem, Pēdējās tiesas dienai un liktenim. Musulmaņiem nav pārliecības par to, vai viņi tiks glābti vai nē!

<||

Musulmaņu nepareizais izpratne par Bībeli

- Lielākā daļa uzskata, ka kristieši tic trim dieviem: Dievam, Marijai un Jēzum
- Frāze „Dieva Dēls" tiek saprasta tā, ka Dievs apprecējās (ar Mariju) un viņiem piedzima dēls
- Musulmaņiem Jēzus nāve uz krusta šķiet necienīga beigas dievam! Musulmaņiem Jēzus nāve uz krusta nav nepieciešama grēku piedošanai.
- Kristietība ir rietumu reliģija. (Tas acīmredzami nav taisnība, jo mūsu ticības saknes ir Izraēlas tautā!)
- Bībele nav uzticama – gadu gaitā tā ir tikusi mainīta salīdzinājumā ar oriģinālu.

Taču pats Korāns (5., 43.–52. un 70.–72. surā) mudina ticēt Svētajiem Rakstiem (Bībelei).

||

Barnabas evaņģēlijs

Musulmaņi apgalvo, ka Barnabas evaņģēlijs ir vienīgais patiesais. Tajā, kā viņi apgalvo, teikts, ka Jēzus nav Dieva Dēls, ka pie krusta miris nevis Jēzus, bet Jūdass Iskariots, un ka Jēzus pareģoja Muhameda atnākšanu.

Musulmaņi apgalvo, ka Barnabas evaņģēlijs ir vienīgais patiesais evaņģēlijs

Vienīgais zināmais Barnabas evaņģēlija eksemplārs atrodas Venēcijā. Šī raksta ievadā ir sniegti pierādījumi, kas liecina, ka šis raksts ir viltojums. Tomēr musulmaņi izlaida ievadu un publicēja šo rakstu! Turklāt Barnaba nebija viens no divpadsmit apustuļiem. Pievienojiet tam faktu, ka nevienā no senajiem rakstiem pirms 5. gadsimta pat reizi nav pieminēts Barnabas evaņģēlijs.

||

Bībelē bija paredzēts, ka parādīsies Muhameds

Musulmaņi apgalvo, ka Bībele pravieto par pravieti Muhamedu 5. Mozus grāmatā 18:15, 18. Tomēr šī pravietojuma piepildījums ir Jēzus, kurš Jāņa evaņģēlijā 5:46 saka: „Ja jūs ticat Mozum, ticiet arī man, jo viņš ir rakstījis par mani." Šāda atsauce Korānā nav atrodama nekur!

Varētu apspriest vēl daudzus citus argumentus, ko musulmaņi izvirza pret Bībeli. Bet es vēlētos jūs iedrošināt rūpīgi pētīt Bībeli, un, ja jums nākas saskarties ar musulmaņiem, izlasīt kādu no grāmatām, kas uzskaitītas beigās.

||

Kā stāstīt musulmanim par Dievu

Kā jau minēju ievadā, svarīgākais ir nevis vispirms iesaistīties diskusijā, bet gan vispirms ar mīlestību uzklausīt un noskaidrot, ko tieši musulmanis tic. Ne visi musulmaņi tic tieši vienādi!

Sāciet ar kopīgajām lietām, piemēram, Ābrahamu, tad parādiet pestīšanas ceļu caur Dāvidu līdz Jēzum. Runājiet arī par to, kā jūs personīgi lūdzaties Dievam – par attiecībām ar Dievu, par to, kā ikdienas dzīvē pielietot Dieva gudrību, un par to, kā Jēzus ir personīgi mainījis jūsu dzīvi!

||

Radīšana vai evolūcija?

- Provokatīvi jautājumi un apgalvojumi:
- Vai mums ir vajadzīgs Dievs, ja mēs varam izskaidrot dabas un dzīves likumus ar evolūcijas palīdzību?
- Tā ir tikai laika jautājums, kad zinātne atklās visus dabas „brīnumus”! Ņemot vērā pašreizējo zinātnes attīstības līmeni, vai nav nedaudz naivi ticēt Ādamam un Ievai?
- Ticība Dievam ir vājajiem, kuriem vajadzīgs pagaidu risinājums visam, ko viņi nesaprot!
- Organismu izcelsme un evolūcija ir pierādīta!

Lielākā kļūda ir tad, ja nezināšanas dēļ vieglprātīgi uztveram evolucionistu argumentus. Evolūcijas teorija un kreacionisms bieži vien aplūko vienus un tos pašus faktus, tikai caur atšķirīgām „saulesbrillēm”. Tiek izdarīti atšķirīgi pieņēmumi, un tādējādi rodas atšķirīgas hipotēzes.

Izcelsme — Lielā sprādziena modelis ar daudzām nepilnībām

Ja notika Lielais sprādziens, tad no kurienes nāca Lielā sprādziena matērija un no kurienes nāca sākotnējā zupa?

Dievs radīja pasauli no nekā ar savu VĀRDU: Dievs un Bībele nav mums tikai pagaidu risinājums, jo mēs nevaram atrast zinātniskus argumentus par izcelsmi. Mēs (kreacionisti) izturamies no Bībeles kā mūsu pamata un cenšamies atrast zinātniskus argumentus Dieva vārda autentiskumam – nevis otrādi!

||

Laika grafiks

Parastās metodes, piemēram, C14 metode, ir ārkārtīgi neprecīzas laika aprēķiniem, kas pārsniedz 1000 gadus, tieši tāpēc, ka šī metode pieņem, ka pagātnē atmosfērā bija tāds pats radioaktīvā C14 daudzums, kas patiesībā nemaz nav obligāti jābūt tā. Evolucionisti (stingri) pieturas pie miljonu gadu iedalījuma iežu slāņos, un viss, kas tajā neietilpst, tiek atmetts.

Ir veikti kalnu virsotņu erozijas mērījumi, kas liecina, ka tā ir 0,2 mm gadā. Ja šiem kalniem būtu 5 miljoni gadu, tie jau sen būtu izēsti! Citviet Alpos kalni joprojām paceļas aptuveni par 1 mm gadā. Iedomājieties, cik augsti būtu Alpi, ja tie būtu 10 miljonus gadu veci: proti, 10 000 m!

Ja pirmie cilvēki dzīvoja pirms 40 000 gadiem, tad šodien pasaulē būtu jābūt 430 miljardiem cilvēku. Nu, varētu pieņemt, ka cilvēce ir bieži gandrīz pilnībā izmirusi. Tomēr tad mums būtu jāatrod tonnas kaulu, kas tā nav.

Nedaudz atšķirīgs arguments pret hronoloģiju ir kambrija lēciens:

Priekškambrija periodā (pirms 570 miljoniem gadu pirms mūsu ēras) pastāvēja tikai vienšūnas organismi. Kambrija periodā (sākot no 570 miljoniem gadu pirms mūsu ēras) tika atrasti pirmie fosilijas, it kā pēkšņi parādījušies no nekā. Šī attīstības plaisa no vienšūnu organismiem līdz cilvēkiem, tā saucamie „trūkstošie posmi", ir vēl viens arguments pret evolūcijas teoriju. Šie trūkstošie posmi (piemēram, no pterozauriem līdz putniem) rada daudz jautājumu. Jau pati pāreja no ūdensdzīvniekiem uz sauszemes dzīvniekiem prasītu milzīgu skaitu pielāgojumu, piemēram, lielākas statiskās slodzes pārvarēšanu, jaunas elpošanas sistēmas izgudrošanu un iztvaikošanas problēmas risināšanu.

||

Fandom kā evolūcijas teorijas galvenais arguments

Ir svarīgi zināt, ka evolūcijas teorija uzskata nejaušību par virzošo spēku un atlases spiedienu (izdzīvo piemērotākie) par virzienu noteicošo spēku. Vienkārši sakot, evolūcija ir iespējama, ja ir pietiekami daudz laika, jo, izmantojot noteiktus varbūtības pieņēmumus, var pierādīt, ka nejaušība kopā ar virzienu noteicošo spēku padara pārmaiņas iespējamās.

Runājot par varbūtību, jāatzīmē, ka vienmēr tiek izdarīti pieņēmumi, un atkarībā no tā, kā šos pieņēmumus formulē, evolūcija miljonu gadu laikā kļūst vai nu iespējama, vai neiespējama. Taču, tā kā es nevēlos jūs apgrūtināt ar matemātiku, šeit ir piemērs, lai to ilustrētu:

Mūsu cilvēka „instrukciju" (DNS) sistēma šūnā ir līdzīga Morzes kodam. Tā vietā, lai izmantotu punktus un svītras, mūsu kodā ir četras bāzes (šeit saīsinātas kā burti) – A, T, G un C. Tās ir savienotas kopā, un to var izmantot, lai rakstītu „vārdus un teikumus" (gēnus), piemēram, „Šim cilvēkam ir brūnas acis". Cik liela ir varbūtība, ka es bezjēdzīgi sakārtošu Morzes punktiņus un svītriņas un, atšifrējot Morzes kodu, no vārdiem un teikumiem izveidosies jēgpilna grāmata? DNS katrā sīkajā šūnā, izstieptā veidā, ir vidēji 6 cm garš. DNS modelim ar diametru vienu metru būtu jāstiepjas 1350 miljonu kilometru garumā – tas ir, aptuveni 2000 reizes līdz Mēnesim un atpakaļ! Šis „brīnums", kā apgalvo evolūcijas teorija, radās pēc Lielā sprādziena miljoniem gadu garumā – it kā Lielais sprādziens pats par sevi nebūtu pietiekams „brīnums"!

Darvins izvirzīja teoriju, kas ir pilnīgi pareiza, ka izdzīvo „piemērotākie". Vienkāršā valodā tas nozīmē, ka dzīvnieku sugām, kurām ir priekšrocības salīdzinājumā ar citām, ir lielākas izredzes izdzīvot. Tādējādi tiek atlasīti piemērotākie dzīvnieki un līdz ar to arī tie gēni, kas padara dzīvnieku vai augu piemērotāku! Taču, ja ar šo teoriju vēlas izskaidrot sugu veidošanos, piemēram, no ūdens dzīvnieka līdz sauszemes dzīvniekam, vai pat tāda sarežģīta orgāna kā acs veidošanos, tas kļūst ārkārtīgi grūti. Tomēr evolūcijas teorija mēģina panākt izmaiņas soli pa solim, izmantojot daudzas nelielas izmaiņas DNS (mutācijas). Problēma tomēr ir tāda, ka pārmaiņai, kas noved pie starpposma formas, arī jābūt „piemērotākai" (zivs, kurai sākas žaunu pārveidošanās par plaušām vai kuras spuras sāk iegūt ķepu struktūru, patiesībā nav piemērotāka). Tas savukārt nozīmē, ka vienlaikus jānotiek vairākām pārmaiņām, kurām visām kopā jārada uzlabojums. Tomēr arī šajā gadījumā varbūtība ir pret to. Tādējādi pat „vismazākie evolūcijas soļi" bieži vien kļūst pārāk lieli, lai tie varētu notikt.

||

Makro- un mikroevolūcija

Mikroevolūcija = Dzīvnieki un augi ir pielāgojušies videi un tādēļ mainījušies, taču tikai vienas sugas ietvaros

Makroevolūcija = tiek uzskatīts, ka dzīvnieki un augi miljoniem gadu garumā konkurences spiediena ietekmē ir mainījušies, radot jaunas dzīvnieku un augu sugas

Tā kā mikroevolūcija ir novērota dabā un nav pretrunā ar Bībeli, to var uzskatīt par faktu. Tomēr makroevolūcija nekad nav pierādīta! Kāpēc tad jauninājumi, saiknes starp jaunajām sugām, ir tik reti, ja tiem vajadzētu būt lielai konkurences priekšrocībai? Šī iemesla dēļ, kā arī tāpēc, ka Bībele saka, ka radīšanas sākumā katrs dzīvnieks un augs bija savas sugas pārstāvis (1. Mozus gr. 1:24), makroevolūcija nav pieņemama kā radīšanas teorija.

Tas, ko Darvins novēroja, ir vienīgi mikroevolūcija. Darvins no mikroevolūcijas secināja makroevolūciju, kurai, kā viņš pats saka, vienkārši nepieciešams daudz ilgāks laiks.

Svarīgi ir tas, ka molekulārajā līmenī atšķirību vispār nav viegli saskatīt. Ticēt evolūcijas teorijai nemaz nav „muļķīgi", jo molekulārajā līmenī pastāv sarežģītas parādības, kuras var interpretēt pavisam atšķirīgi atkarībā no tā, kādas brilles tu valkā:

Baktērijās mēs redzam, ka TAD dažādos procesos rodas jaunas kombinācijas, lai novērstu noteiktus stresus (piemēram, antibiotikas)! Tātad DNS ir daudz elastīgāka, nekā mēs bieži iedomājamies.

Tikai nesen ir atklāts, ka pastāv „galvenais gēns", kas kontrolē citus gēnus. Ja šis gēns mutē, vienlaikus notiek daudzas mutācijas. Ja gēns pēc tam tiek atjaunots, pārējās mutācijas paliek. Evolucionistiem tas liecina par nepastāvīgu evolūciju. Protams, vismaz 99,999 % gadījumu tiek konstatētas tikai negatīvas mutācijas. Taču zinātnieki tad balstās uz nejaušību, varbūtību un ilgu laiku, kas savukārt ļauj pieņemt pozitīvas mutācijas iespēju.

Šie īsie piemēri liecina, ka organismi ir ārkārtīgi pielāgojami arī molekulārajā līmenī. Tagad mums jāpatur prātā, ka ticībai Dievam ir drastiskas sekas. Tas nozīmētu, piemēram, ka Bībele ir patiesa un ka jums jātic visam, kas tajā rakstīts! Tad, ja cilvēkam ir arī nepareizs priekšstats par Dievu, kļūda, ka izeja ir zinātnes apgūšana, zināmā mērā ir saprotama!

Zinātne un Bībele

Bībeles mērķis drīzāk ir izskaidrot, kāpēc mēs dzīvojam, nevis zinātniski izskaidrot mūsu dzīvi!

||

Organismu sarežģītība

Gēni ir proteīnu plāns. Savukārt proteīni kopā ar hormoniem aktivizē gēnus. Hormoni ietekmē proteīnu ražošanu. Hormoni tiek ražoti ar fermentu palīdzību, kas sastāv no proteīniem. Tagad pasakiet man, kur sākas dzīvība! Īsumā: mūsu organisms ir ārkārtīgi sarežģīts un joprojām tālu no pilnīgas izpratnes – vai tas tiešām ir radies vienkārši tāpat? Bībele saka (Rom. 1:18-25), ka mums vajadzētu vienkārši paskatīties uz dabu un uz sevi, un tad mēs saprastu, ka pastāv Radītājs!

Radīšana

Katrs dzīvnieks tika radīts pēc sava veida (1. Mozus 1:24)! Tas neizslēdz pielāgošanos videi, kā minēts (mikroevolūcija). Starp citu, Bībelē ir minēti pūķi un dinozauri (Ījaba 40:15–24 / Ījaba 40:25–41:26 / Ps. 74:13 / Jes. 14:29).

Radīšanas teorijas skatījums uz mūsdienu zinātniskajiem faktiem

Bībelē var atrast primitīvu kontinentālās dreifas aprakstu. (Izmantojiet tulkojumus, kas ir tuvi oriģinālajam tekstam: 1. Mozus gr. 10:25 vai 1. Laiku gr. 1:19). Apmēram 100 gadus pēc plūdiem (aprēķinam skatīt 1. Mozus grāmatas 11. nodaļas 10.–16. pantu par Šemu) Ēberam piedzima divi dēli – viens no tiem tika nosaukts par Pelegu, jo viņa laikā zeme tika sadalīta. Tas neattiecas uz Bābeles torni, kas arī tika uzcelts drīz pēc plūdiem

Cilvēki ar savām dažādajām valodām izklīda pa visu zemi (jo tā tolaik vēl bija vienots kontinents), un kontinentu dreifs nodalīja tautas. Zinātnieki izmanto pašreizējo Zemes plātņu pārvietošanās ātrumu, lai aprēķinātu laiku, kas būtu nepieciešams, lai plātnes attālinātos tik tālu viena no otras. Tomēr tas

balstās uz pieņēmumu, ka Zemes plātnes vienmēr ir pārvietojušās ar vienādu ātrumu, kas nebūt nav jābūt taisnībai!

Plūdi: Fosilizācija var notikt tikai tad, ja dzīvnieks vai augs ļoti pēkšņi tiek apklāts ar smiltīm vai citu augsni un vairs netiek pievadīts skābeklis. Tas notiek, kad notiek tāda katastrofa kā plūdi. Zinātniekiem un kreacionisma atbalstītājiem ir daudz pierādījumu, ka lielākā daļa no fosilijām, kuras mēs šodien izrokam, ir radušās lielā katastrofā – plūdos! Divi piemēri:

Tika atrasts koks, kas bija fosilizējies vairākos slāņos (saskaņā ar zinātnes atziņām katrs no šiem slāņiem ir vairākus simtus tūkstošu gadu vecs – pēc 1000 gadiem katrs koks jau ir pilnībā sadalījies!) Tāpēc šie zemes slāņi noteikti ir uzkrājušies īsā laika posmā.

Turklāt ir daudz pazīmju, kas liecina, ka pagātnē klimats bija citāds, piemēram, Alpos atrodamas ieži no tropu reģioniem! To varētu skaidrot ar milzīgo ūdens plīvuru, kas radīšanas brīdī apņēma Zemi (1. Mozus gr. 1:6). Šāds ūdens apvalks pilnībā mainītu klimatu un, cita starpā, ievērojami samazinātu ultravioleto starojumu. Bībelē cilvēki līdz Noasa laikam dzīvoja daudz ilgāk – pēc tam cilvēku dzīves ilgums strauji samazinājās! Daļa no šī ūdens apvalka, visticamāk, nokrita uz Zemi lietus veidā plūdu laikā (1. Mozus gr. 7:11), bet otra daļa joprojām atrodas atmosfērā. Tā kā Zeme bija pilnībā pārklāta ar ūdeni, Dieva rīcības rezultātā tieši pēc plūdiem Zemes plātnes pārvietojās, tādējādi paceldamas sauszemes masīvus. Daļa ūdens, visticamāk, iesūcās zemē, bet pārējā daļa joprojām atrodas okeānos. Tā kā pēc plūdiem valdīja citāds klimats, tas varētu būt arī iemesls dinozauru izmiršanai, kuri atradās Noasa šķirstā.

Tāpat arī šie ir tikai „pieņēmumi", taču tie saskan ar zinātniskajiem atklājumiem un Bībeli!

Literatūra

(1) Philip Yancey: „Kur ir Dievs manās ciešanās?" (par 1. tēmu)

(2) Filips Jancejs: „Bībele, ko lasīja Jēzus" (par 1. tēmu)

(14) J.B. Brantschen: „Kāpēc labais Dievs liek mums ciest?" (par 1. tēmu)

6_darbnīca_1_YW_01

Avota norādes:

Autors: Philippe Diener

Saturs, vāka attēls, autortiesības: www.besj.ch

Weitere Informationen

Tags
Evaņģelizācija
Darbnīca
Ticība
Islāms
Apoloģētika

Vecums
no 16 gadu vecuma

Dalībnieku skaits
Dati nav pieejami.

Bībele
Tēma:

Ilgums
Dati nav pieejami.

Materiāls
Daudz darba

Failu lejupielāde
Pieejama failu lejupielāde

KI Generierter Inhalt
Saturs
Tags
Vecums
Dalībnieku skaits
Bībele
Ilgums
Materiāls

© YoungstarsWiki | https://youngstarswiki.org/lv/wiki/art/atbildes-uz-biezi-uzdotajiem-jautajumiem